

Cattleya loddigésii Lindl.

Naamgeving

In 1810 zond Woodforde een nieuwe orchidee uit Sao Paulo aan Sheperd in Liverpool; Loddiges beschreef deze plant in 1819 als *Epidendrum violaceum*.

Lindley creëerde in 1821 het nieuwe geslacht *Cattleya*, waarin hij behalve *C. labiata* ook deze soort onderbracht als *Cattleya loddigésii*.

Eigenlijk zou deze naam niet juist zijn, want die had *Cattleya violacea* moeten luiden, maar toch gebruiken we hem nog steeds. Dit komt omdat in 1889 Rolfe de toenmalige *Cymbidium violaceum* bij de *Cattleya*'s onderbracht en volkomen correct *Cattleya violacea* noemde.

Hierdoor was de naam *violacea* niet meer vrij voor de onderhavige soort en werd *C. loddigésii* toch de juiste naam. In 1836 beschreef Lindley een sterk gelijkende orchidee als *Cattleya harrisoniana* (die naam is beter dan *harrisonianae*, die later nog al eens werd gebruikt); beide namen worden door elkaar gebruikt. Er zijn wat kleine verschillen tussen *C. harrisoniana* en *C. loddigésii*, maar toch is een plaatsing als ondersoort voldoende. *Cattleya loddigésii* werd het eerst gebruikt voor een kruising. Met *Cattleya guttata* leverde het *Cattleya hybrida* op, Veitch 1859.

Verspreiding

Brazilië: Esperito Santo, Rio de Janeiro, Sao Paulo, Parana, Minas Gerais.

Vindplaats

Op ongeveer 500 meter hoogte in de bergen, epifytisch op bomen langs altijd stromende riviertjes, vaak ook in nabijgelegen moerassige wouden.

Beschrijving

De slanke, cilindrische, uit delen opgebouwde scheut, zonder de echt typische verdikking van bulben, wordt omhuld door papierachtige vliezen en kan zo 30 cm lang worden. Zij draagt bovenaan twee brede, lancetvormige bladeren. De bloeiwijze komt tussen de bladeren uit; de bloemstengel komt uit een kleine schede en kan acht bloemen dragen, die tot 12 cm groot kunnen worden. Sepalen langwerpig, vaak toegespitst. Zijsepalen wat naar beneden gebogen. Petalen iets breder, puntig met licht gegolfde rand.

Kleur van de bloembladen rose tot donkerrose. Lip bestaat niet nadrukkelijk uit drie delen: het bovenste deel van de zijlob omsluit het zuiltje, dat er als een neus uitsteekt. De randen van de zijlobben zijn zwak gegolfd. De middenlob is centraal licht gegroefd en heeft een gegolfde rand. Het voorste stuk is samengedrukt. De lip is in het midden gelig wit en verloopt naar de rand tot rose.

Cultuur

Bij de juiste cultuurvoorwaarden zijn *Cattleya*'s goede groeiers.

Cattleya loddigésii wil graag een lichte, luchtige standplaats, maar echte sterke, directe bestraling moet worden vermeden; vooral luchtbeweging moet hitte voorkomen.

Als de nieuwe scheut in het voorjaar opkomt, de plant langzamerhand weer meer water gaan geven: eerst door sproeien. De scheut kan reeds in de zomer uitrijpen, dan nog steeds goed water geven, alleen de potgrond goed laten drogen voor er opnieuw water gegeven kan worden. Hij kan dan in de late zomer bloeien.

Als de plant uitgebloeid is, begint de rusttijd: de potkluif blijft wat droger, maar de luchtvochtigheid op peil, zo 70 tot 80%. In de winter kan de nachttemperatuur tot 14 á 12 °C dalen; in de groeitijd een minimale nachttemperatuur van 18 °C .

Oppotten in *dicksonia* of een mengsel van *osmunda* en *mexifern*. Ook bark wordt wel gebruikt, maar daarin staat de plant in het begin erg los wat tot groeistoornissen kan leiden.

Een goed bewortelde plant kan iedere 14 dagen in de groeitijd bemest worden, ½ gram per liter. Als de nieuwe scheut vroeg in het voorjaar ingezet wordt, kan de plant in datzelfde jaar nog een tweede scheut maken, die laat in de herfst kan bloeien.

Bij teveel licht worden de bladeren dof groengeel, bij te weinig donkergroen. Bij de juiste lichthoeveelheid licht geelgroen.

Bloeitijd: augustus tot oktober; aan de plant blijven de bloemen ongeveer drie weken.

A. Klaassen december 1982